

FRAN
SCHIFFRER

PEVSKI VEČER

*

V PETEK, DNE 22 NOVEMBRA 1940
VELIKA FILHARMONIČNA DVORANA
ZAČETEK OB 20. URI ZVEČER

Spored:

- Krek:* Ekstaza
Nočna luč
Nočna pesem
- Premrl:* Memento mori
Znamenje
- Adamič:* Noč je tožna
Beneška
* * *
- Balakirev:* Vitez
Morje
- Rahmaninov:* Nikar, dekle, ne poj!
Bezeg
- Grečaninov:* Pregnanci
Domišljavi poet
- Rimski-
Korsakov:* Prerok
* * *
- Wagner:* Molitev kralja Henrika iz ope-
re »Lohengrin«
- Verdi:* Arija kralja Filipa iz opere
»Don Carlos«
- Bizet:* Pesem pijanca iz opere »La
jolie fille de Perth«

Pri klavirju: dr. Danilo Švara

Klavir: Bechstein

Gojmir Krek:

EKSTAZA

Bog, zdaj odprt mi je tvoj sveti raj,
vsa tvoja čuda pred menoj leže
kot majska polja v žaru zlatih sonc.
Ti si sonce, Bog, ti moj izvor;
že vzpenjam v duhu se v sijaj neba,
buči mi v dušo nepopisna luč, grmeč koral.
Popotnik blodni razprostrem roke, izginjam v luč,
zbledim kot v jutru noč, ki se z blestečo zarjo
v dan stopi.

Bierbaum

Gojmir Krek:

NOČNA LUČ

Zagrnila noč me je v črn ovoj,
plaho trepeta v dalji medel soj.
Tiho teši me, kakor glas mehak,
ko se to srce mi pogreza v mrak.
Ti si, lahna luč, tisti žar svetel,
ki si v skromni hlev v Betlehem sijal.
In ugasne soj in težak je mrak
spi, srce, zamrl za te glas je vsak.

Bierbaum

Gojmir Krek:

NOČNA PESEM

Hodim, hodim sem in tja brez miru skoz noč,
zbudil sem iz sanj se jaz, zbudil zdihaajoč.
Žalost, radost, smeh in jok
sam ne vem, kam, ne kod.
Zunaj mesta hišica majcena stoji,
tam kjer siva rečica v daljo se gubi,
hišica kot cvetni grad,
tam bi jaz v gosteh bil rad.

Bierbaum

Stanko Premrl:

MEMENTO MORI

Dolgost življenja našega je kratka,
kaj znancev že zasula je lopata!
Odprta noč in dan so groba vrata,
al' dneva ne pove nobena pratka.

Nas smrti ne obvarje koža gladka,
od nje nas ne odkupjo kupi zlata
ne odpodi od nas življenja tata
veselja hrup, ne pevecv pesem sladka.
Naj zmisli, kdor slepoto ljubi sveta
in od veselja do veselja leta,
da smrti žetev vsak dan bolj dozori.
Morbiti, da kdor zdaj vesel prepeva
v mrtvaškem prtju nam pred koncem dneva
molče trobental bo: »memento mori«.

France Prešeren

Stanko Premrl:

ZNAMENJE

Na polju znamenje stoji
podoba krasna v njem žari,
ni slika blažene Device,
svetnika ne in ne svetnice.

Čprav obraz svetnika ni
čprav svetnice slika ni,
podoba ta je meni sveta
časti jo moja duša vneta.

Pred njo presvitlo luč gojim
lepo, zvesto za njo skrbim,
naj sveti sonce, zvezde jasne,
pred sliko moja luč ne vgasne.

In cvetek, ki lepo cvetò,
s pobožno berem jej rokò,
pred njo prekrasne vence devam
in zraven glasne pesmi pevam.

Ni znamenje na polji to,
to moje je srce gorkò,
in ta obraz prepoln miline
je slika moje domovine.

Ta svitla luč, moj srčni žar,
le njej plamti in bo vsekdar.
in z duše cvetjem plemenitim
njo kitil bom, kot zdaj jo kitim.

Njo prvi spev je moj slavil
poslednji njej se bo glasil
in zadnji glasi ti mi bôjò:
Bog čuvaj domovino mojo!

Simon Gregorčič

Emil Adamič:

NOČ JE TOŽNA...

Noč je tožna, kakor moji sni.
Daleč tam v molčeči stepi širni
ogenj trepeta samotno mirni...
tuga in ljubav me v srcu skli.
No komu, kako poveš pač ti,
kaj te kliče, kaj srce če v boli?
Dolga pot, molčeča step okoli.
Noč je tožna, kakor moji sni.

Bunin

Emil Adamič:

BENEŠKA

Cel teden trtice sem vil.
Prišla je nedelja, solzice sem lil.
Pregrenek je pelin, še bolj so solze,
ki sem jih točil zavoljo čče.
Pa se domislim in sklenim tako,
nič več ne bom jokal za svojo ččo!
Tam gori v lazuh bom trte sadil,
prišla bo nedelja, vinčece pil.

Po narodni Josip Lovrenčič

M. Balakirev:

VITEZ

Jezdi po cesti vitez mlad,
k zali nevesti jezdi na grad,
tužno novico nosi skoz dalj,
v boj za pravico kliče ga kralj.
Komaj nevesta čuje to vest,
stisne srce ji grenka bolest.
»O, ta strahotna ločitve bolest.«
Čas pa ne čaka —
dan se za dnem v večnost pretaka.
S slavo ovenčan zdaj čez pet let
k ljubici vrača vitez se spet.
K nji na perotih srce hiti.
Jojme! Nad ljubo kamen leži.
Tužno pred križem vitez stoji
solza v očeh mrtvo mu gori:
»O, ta strahotna ločitve bolest.«

Wilde

M. Balakirev:

MORJE

Morje je pokojno,
tihotna obal,
le veter v drevésih šepeče,
vodovje presojno
kot jasen kristal,
v svetlobi se sončni leskeče.
Strmim in poslušam,
tam jadra hite
kot z vetrom ptič v sinje daljave.
Pojna je duša,
pokojno srce:
podoba brezbrežne planjave.

A. Tolstoj

S. Rahmaninov:

NIKAR, DEKLE, NE POJ!

Nikar, dekle, ne poj mi več
teh pesmi Gruzije nezgodne,
ker mi spomin budi skeleč
na daljni breg, na stepe rodne.

O da! pekoč spomin bude
okrutni, žalostni napevi,
da v noč in step beži srce
in plava k daljni, bedni devi.

Če gledam Tebe jaz v oči,
privid usodni moj izgine:
ali tvoj glas ga spet zbudi
in spet prikliče iz davnine.

Nikar, dekle, ne poj mi več
teh pesmi Gruzije nezgodne,
ker mi spomin budi skeleč
na daljni breg, na stepe rodne.

A. Puškin

S. Rahmaninov:

BEZEG

V mlado luč, v rani dan,
tja čez rosno ravan,
tja se pojdem jaz jutra napit.

Koder bezgi temné
koder sence dehte
tjakaj srečo si pojdem lovit.

Srečo eno samò
mi ponuja nebo,
in ta sreča na bezgu živi;

na zelenih vejah
na dišečih grozdih
moja srečica borna medli.

K. Beketov

A. Grečaninov:

PREGNANCI

Že spušča se sonce k zatonu
in z zlatom obliva ravan,
trop kaznjencev v stražnem kordonu
se vleče v verigah čez plan.

Gredo skozi step gologlavi,
težko jim koraki zvene
pogled se gubi jim v daljavi
kot kamen je težko srce.

Ob strani jim senca se plazi
dveh kljuset dremotni korak
po poti telego cijazi
ob vozu pa stopa vojak.

»Ej, bratci, zapojmo si družno,
v pozabi vtopimo bolest,
da srečo, bodočnost nam tužno
odmerja usode zla pest!«

In čuj, zapoje v glasnem zboru,
prepevajo s solzo v očeh,
o Volge širokih valovih,
o davno pozabljenih dneh.

Zanosno se v duši spev dviga
in želja se pne do neba,
dan v stepi ugaša —
veriga ob nogi rožlja.

A. Tolstoj

A. Grečaninov:

DOMIŠLJAVI POET

Ko moja žena poročena boš nekoč,
te bodo vsi ljudje zavidali za to,
imela vsega boš dovolj takorekoč,
živela v sreči, v izobilju boš lahko.

In če boš slabe volje, zmerjaj me samò
saj marsikako žal besedo prebolim,
če kakšna pesem moja pa ti všeč ne bo
tedaj gotovo te pustim al' pa spodim.

N. Rimski - Korsakov:

PREROK

Od žeje duševne hropeč
po mračni taval sem puščavi,
kar serafima svetli meč
mi na razkrižju pot zastavi.
Dotakne mojih se oči,
dotakne s prsti rahlimi.
Ta hip spregledajo zenice,
zroč kakor splašene orlice.
Dotakne se nato ušes
in jaz zaslišim šum nebes,
zvonov tajinstvenih brnenje,
nebeških angelov polet
in morskih kač plazeči gnet
in trte čudežno zorenje.
In k ustom prst iztegne svoj
izpuli jezik grešni moj,
praznobesedni in lokavi
in zvito kačo ulovi,
nje želo v usta mi vloži,
modrosti živo ost mi vstavi.
In z mečem prsa mi predre
in mi srce iz njih izruje,
telo s plamenom mi izžge
in vanj žerjavice nasuje.
Moj trup v puščinji zdaj leži,
z višav mu božji glas doni:
»Odpri uho in čuj Gospoda,
čez morja pelje tvoja pot,
kliči od vzhoda do zahoda,
z besedo vžigaj zemski rod!«

A. Puškin

Richard Wagner:

MOLITEV KRALJA HENRIKA

iz opere »Lohengrin«

Moj Bog, o čuj! Kličem Te zdaj!
Boju prisoten bodi sam!
Razsodi z žmago meča Ti,
resnico loči od laži.
Junaku močno daj roko
lažniku moč naj strta bo!
Reši nas tóg, težav, nadlog,
um nam razsvetli, večni Bog!

Verdi:

ARIJA KRALJA FILIPA

iz opere »Don Carlos«

Ni me ljubila nikdar, nje zaprto srce
ni zdaj ne ljubi me!
Vedno še vidim jo,
ko je žalostna
zrla moje sive lase
ko iz Francije
je k nam prispela.
Ne! Zdaj ne ljubi me!
Kje sem? Sveče kmalu dogore!
Že jutranja zarja žari,
že vstaja dan!
Pusto mi teko mirni dnevi
in sen noči ne uspava utrujenih oči:
Spal bom šele, ko s plaščem bom odet
in izteko življenja se mi dnevi.
Spal bom le tamkaj v črne zemlje krilu,
ko me objame Eskurijal.
O, da mi škrlat more dati le to,
da videl bi v srce,
kar more Bog samo.
Kadar princ spava, bdi izdajalec,
da kralju vzel bi plašč
in onečastil mu ženo.
Spal bom šele, ko s plaščem bom odet
in izteko življenja se mi dnevi.
Spal bom le tamkaj v črne zemlje krilu,
ko me objame Eskurijal.
O, da mi moj škrlat more dati le to,
da videl bi v srce!
Ni me ljubila nikdar,
nje zaprto srce zdaj ne ljubi me!

Bizet:

PESEM ZALJUBLJENEGA PIJANCA

iz opere La jolie fille de Perth.

Tra la la la la... Quand la flamme de l'amour brûle l'âme nuit et jour, pour l'éteindre quelque fois sans me plaindre, moi, je bois, je ris, je chante, je ris, je chante et je bois! Tra la la... S'il est une triste folie, c'est celle d'un pauvre amoureux qu'un regard de femme humilié, qu'un mot peut rendre malheureux, hélas! Amand on aime sans espoir, le ciel même devient noir. Eh, l'hôte, mon flacon! Aue, je laisse ma raison! Tra la la...

